

LANDSKAPSSTYRELSENS FRAMSTÄLLNING
till Landstinget med förslag till land-
skapslag om avloppsvattenavgift och
till landskapslag om ändring av land-
skapslagen om reglering av byggnadsverk-
samheten.

Kraven på kommunerna i fråga om vattenförsörjning och vattenvård har under senare tid ökat betydligt. Detta innebär avsevärt ökade kostnader för kommunerna. I riket har kommunernas investeringsbehov för vattenförsörjning och vattenvård under den närmaste tioårsperioden beräknats till cirka 3,4 miljarder mark, varav på avloppsverken kommer cirka 2 miljarder mark och på vattenverken 1,4 miljarder mark. Vattenverkens och avloppsverkens årliga driftskostnader utan avskrivningar och räntor har i slutet av tioårsperioden beräknats uppgå till 150 miljoner mark, av vilket belopp vattenvårdens andel är omkring hälften.

För ifrågavarande investeringar kan kommun nu erhålla stöd av landskapet i form av lån. De belopp som stått till förfogande för detta ändamål har dock varit otillräckliga. De investeringar som nu bör göras och de driftskostnader som därav följer skulle således åtminstone för vattenvårdens del huvudsakligen komma att finansieras med kommunernas skattemedel, vilket skulle ha en avsevärd inverkan på uttaxeringen per skattöre. Kommun har visserligen enligt landskapslagen om reglering av byggnadsverksamheten (29/59) rätt att av tomtägarna erhålla ersättning för de kostnader som byggande av allmän avloppsledning medför, men denna ersättning förslår i allmänhet icke ens till att täcka dessa kostnader och täcker icke alls kostnaderna för byggande av reningsverk för avloppsvatten. Enligt rikets byggnadslag (FFS 370/58) har kommun rätt att av tomtägarna erhålla ersättning för kostnaderna för byggande av allmänt avloppsverk.

För att genomföra åtgärder för vattenvården fordras alltså att kommunernas finansieringsmöjligheter förbättras. I detta syfte framlägger nu landskapsstyrelsen förslag till landskapslag om avloppsvattenavgift. Då kostnaderna för avloppsverken enligt lagförslaget skulle uppbäras hos vattenkonsumenterna i form av avlopps-

vattenavgift, blir stadgandena i byggnadslagen om ersättning till kommun för byggande av allmän avloppsledning överflödiga. För den skull föreslås dessa bestämmelser i byggnadslagen upphävida.

I allmänhet försöker man täcka ett kommunalt vattenverks driftsutgifter med inkomster av vattenförsäljning. Vattnets pris omfattar utom de direkta driftkostnaderna räntor och avskrivningar på vattenverkets kapital. Av de tomtägare, vars fastigheter anslutits till avloppsnät, uppbäres åter i allmänhet endast ersättning enligt byggnadslagen. Denna ersättning täcker, såsom redan nämnts, för närvarande endast en del av totalkostnaderna för byggande av avloppsverk. Undantag från nämnda kommunala system gör vissa landskommuner, i vilka privaträttsliga vattenförsörjningssammanslutningar sköter vatten- och avloppsverken. Härvid finansieras även avloppsverken med avgifter som uppbärs av konsumenterna.

Det sagda har framgått att kostnaderna för vattenanskaffningen fördelar sig mellan konsumenterna i stort sett enligt den nytta de har därav. Däremot fördelas kostnaderna för kommunalt avloppsverk icke huvudsakligen enligt nyttan, utan kostnaderna tas i beskattningen. I fråga om vattenförsörjningssammanslutningar fördelas dock kostnaderna för både vattenanskaffning och avlopp samt för rening av avloppsvattnet enligt nyttoprincipen. Till detta borde man sträva även i fråga om kommunala avloppsverk.

Enligt lagförslaget skulle kommun ha rätt att erhålla avloppsvattenavgift till täckande av kostnaderna för avledande och rening av avloppsvatten och regnvatten. Den principiella utgångspunkten är att den ekonomiska belastning som avloppsverken utgör överförs på vattenkonsumenterna genom avloppsvattenavgifter.

En allmän åsikt är numera att kostnaderna för vattenvård, i enlighet med principen att skada skall ersättas av den som åstadkommer skadan, borde påföras de konsumenter, som kan orsaka vattenförorening. Enligt denna princip borde envar svara för behandlingen av det vatten han förbrukat och för övriga nödiga funna kostnader för vattenvården. Även vattenlagen ger uttryck för denna princip. I bostättningscentra sköter dock kommunen i allmänhet dessa uppgifter för vattenkonsumenternas räkning. Med tillämpning av nämnda princip borde kommun ha möjlighet att utfå ersättning av vattenkonsumenterna för en uppgift som rätteligen ankommer på dem även till den del ersättning icke utgår enligt byggnadslagstiftningen.

Enligt förslaget 2 § skulle ägare eller annan i paragrafen nämnd innehavare av sådan fastighet, från vilken avloppsvatten avlades till kommunalt avloppsverk vara skyldig att erlægga avloppsvattenavgift. Skyldigheten att erlægga avgiften skulle uppkomma, när fastighet anslutits till avloppet. Beträffande fastighet som anslutits före lagens ikraftträdande skulle betalningsskyldighet uppkomma, då lagen träder i kraft, med nedan nämnda undantag.

Avloppsvattenavgiften skulle bestå av anslutningsavgift och årlig bruksavgift. Kommun kan dock besluta att anslutningsavgift icke skall uppbäras. Sådan befrielse skulle gälla fastigheter för vilka skulle komma att betalas både avloppsvattenavgift och ersättning enligt byggnadslagen för anläggande av allmän avloppsledning. Befrielser skulle dock beröra endast sådana fastigheter, vilka när lagen träder i kraft, icke varit anslutna till det allmänna avloppsverket längre tid än tio år. Samma befrielse borde även sådana fastigheter erhålla, som kan jämföras med fastigheter, för vilka betalats ersättning enligt byggnadslagen.

Anslutningsavgift uppbäres för att täcka kostnaderna för byggande av avloppsverk och reningsverk för avloppsvatten. Såsom beräkningsgrund för anslutningsavgift skulle kunna bestämmas högst den del av byggnadskostnaderna för redan byggd anläggning som icke avskrivits och dessutom kostnaderna för framtida behövliga förbättringar av anläggning. För att uppnå smidighet vid bestämmandet av anslutningsavgiftens storlek har i lagförslaget 4 § 2 rom. uppräknats de alternativ som kan tillämpas. Om anslutningsavgiften enligt tillämpade grunder blir uppenbart oskälig, skulle avgiften kunna bestämmas med beaktande av den nytta som fastigheten har av avloppet.

Bruksavgiften erlägges i första hand för att täcka utgifterna för verkets drift. Till dessa utgifter hör utom de direkta driftskostnaderna, som utgörs t.ex. av arbets- och materialkostnader samt utgifterna för årsreparationer, också kapitalkostnaderna till den del de icke ingår i anslutningsavgiften. Sistnämnda kostnader kan bestå av avskrivningar och skälig ränta på investerat kapital.

För att åstadkomma en rättvis fördelning av kostnaderna samt för att förverkliga nyttoprincipen föreslås, att såsom grund för bruksavgiftens storlek skall läggas den mängd vatten som användes i fastigheten. Det kan dock förekomma fall, då bruksavgiften på denna grund skulle kunna bli oriktig till följd av avloppsvattnets beskaffenhet och mängd eller av annan särskild orsak. Såsom exempel kan

nämnas avlett kylvatten, som i allmänhet icke alls behöver renas. I sådana fall borde avgiften kunna nedsättas. Har kommun beslutat, att anslutningsavgift icke uppbäres, skulle bruksavgiften kunna sänkas på grund av att för fastigheten innan lagen trätt i kraft betalats ersättning för kostnaderna för anläggande av avlopp. Härvid borde bruksavgiften dock sänkas med högst det belopp som motsvarar avskrivningarnas och räntans andel av bruksavgiftens belopp. Å andra sidan kan från fastighet till kommunalt avlopp avledas sådant avloppsvatten, som förutsätter synnerligen effektiva åtgärder. Härvid borde fastighetens avloppsvattenavgift kunna höjas i motsvarighet till de kostnader som föranleds av att fastighetens avloppsvatten är exceptionellt orent. Avvikelse från bestämmande av avgiften enligt den allmänna principen borde kunna ske även på grund av att den använda vattenmängden icke kan mätas.

Enligt 77 § 5 mom. byggnadslagen får avfallsvatten från industri ledas till allmänt avloppsverk endast med särskilt tillstånd av kommunen. Har sådant tillstånd givits, skulle för bestämmande av industriföretags avloppsvattenavgift lagförslagets stadganden iakttagas, varvid avloppsvattenavgiften i allmänhet skulle fastställas enligt förslagets 5 §. I praktiken torde dock överenskommelse om avloppsvattenavgiftens storlek träffas med industriföretaget redan vid prövning av tillstånd till avledande av avloppsvatten, vilket är möjligt enligt lagförslagets 15 §.

Kommunens fullmäktige skulle enligt 6 § godkänna detaljerade grunder för avloppsvattenavgiften. Beslutet skall underställas landskapsstyrelsen för fastställelse. Avloppsvattenavgiften fastställas av kommunens styrelse enligt den av fullmäktige godkända taxan. Likaså beslutar kommunens styrelse om uppbörden av avgiften.

Då man kan utgå från att kostnaderna för avloppsverk i kommunerna i genomsnitt är av samma storlek som kostnaderna för vattenverk, kan enhetspriset för avloppsvattenavgiften beräknas komma att i stort sett vara av samma storleksklass som enhetspriset för vattenavgiften.

I lagförslaget har ytterligare intagits detaljerade stadganden om det förfarande som skall iakttagas vid bestämmande och indrivning av avloppsvattenavgiften samt om ändringssökande.

Motsvarande lagstiftning till den här föreslagna genomfördes i riket genom lagarna den 13 juli 1973 om avloppsvattenavgift (FFS 610/73) och om ändring av byggnadslagen (FFS 611/73).

Med tillämpning av de grundsatser 13 § självstyrelselagen innehåller bör landskapet anses ha lagstiftningsrätt på detta område.

Med hänvisning till det anförda förelägges Landstinget till antagande

L a n d s k a p s l a g
om avloppsvattenavgift.

I enlighet med Landstingets beslut stadgas:

1 §.

Kommun har rätt att i ersättning för kostnaderna för avledande och renande av avlopps- och regnvatten uppbära avloppsvattenavgift i enlighet med vad i denna lag stadgas.

2 §.

Avloppsvattenavgiften skall erläggas av ägare till eller av med ägare jämställd innehavare av fastighet, som är ansluten till kommunens avloppsverk.

Vad i 1 mom. är stadgat om fastighetsägare gäller på motsvarande sätt legotagare, som med stöd av tomt- eller jordlegoavtal innehar fastighet.

3 §.

Avloppsvattenavgift består av anslutningsavgift och bruksavgift.

4 §.

Anslutningsavgift erlägges för att täcka kostnaderna för byggande av avloppsledningar och till dem anslutna anläggningar för behandling av avloppsvatten. Såsom byggnadskostnader beaktas utom de medel, som redan använts för byggande av anläggningen, även det belopp, som kan beräknas bli erforderligt för att försätta anläggningen i sådant skick, att i 1 § nämnda åtgärder ändamålsenligt verkställs.

Som grund för fastställande av anslutningsavgiften kan tagas något av följande alternativ:

- 1) tomtens areal och våningsyta;
- 2) de på fastigheten belägna byggnadernas våningsyta;
- 3) antalet lägenheter i byggnaderna på fastigheten och byggnadernas våningsyta; eller
- 4) annan grund, som är jämförbar med de i punkterna 1-3 nämnda.

Vid fastställande av anslutningsavgift kan även fastighetens bruksändamål beaktas.

Bliir storleken av den enligt 2 mom. beräknade anslutningsavgiften av särskild orsak uppenbart oskäligen, skall avgiften bestämmas

enligt den nytta fastigheten har av att avloppsvattnet avledes och renas.

Förändras de omständigheter, enligt vilka anslutningsavgiften fastställts, kan avgiften justeras i enlighet därmed.

5 §.

Grund för fastställande av bruksavgift är den mängd vatten som användes i fastigheten.

Om bruksavgift, som fastställts i enlighet med 1 mom., till följd av avloppsvattnets beskaffenhet eller mängden därav eller av annan orsak uppenbart måste anses för stor eller för liten, eller om vattenmängden icke kan mätas på lämpligt sätt, skall detta och den nytta fastigheten har av avledandet av vattnet beaktas vid fastställandet av bruksavgiften.

Kommun som äger avloppsverk har rätt att av vattenverk erhålla uppgifter om de fastigheters vattenförbrukning, vilka anslutits till kommunens avloppsnät.

6 §.

Taxa innefattande detaljerade grunder för fastställande av avloppsvattenavgift godkännes av kommunens fullmäktige. Fullmäktiges beslut skall underställas landskapsstyrelsen för fastställelse.

7 §.

Skyldighet att erlægga avloppsvattenavgift gäller från det fastigheten anslutits till allmänt avlopp.

8 §.

Avloppsvattenavgiften fastställles och debiteras av kommunens styrelse. Bruksavgift kan fastställas och debiteras även av annan i reglemente eller instruktion bestämd kommunal myndighet.

9 §.

Innan anslutningsavgift fastställles, skall den betalningsskyldige bevisligen delgivas det förslag till anslutningsavgift som gäller för honom. Anmärkning mot förslaget skall inlämnas till kommunens styrelse inom 14 dagar från delgivningen.

Beslut om anslutningsavgift skall bevisligen delgivas den betalningsskyldige.

I 1 och 2 mom. avsedda förslag och beslut kan utan hinder av stadgandena i 8 § lagen om delgivning i förvaltningsärenden (SFS 232/66) delgivas även så, att förslaget eller beslutet i rekommenderat brev inlämnas till posten under fastighetens adress eller under annan vederlig adress för fastighetens ägare eller innehavare.

- 7 -

10 §.

Kommunens styrelse fastställer debiteringsperioderna för bruksavgiften. Styrelsen kan även besluta, att bruksavgifter som uppbäres för kalenderår eller annan period, skall utgå såsom förskottsrater i motsvarighet till vattenförbrukningen under föregående debiteringsperiod, varvid den slutliga avgiften fastställs sedan den verkliga förbrukningen konstaterats vid debiteringsperiodens utgång. Härvid skall till den betalningsskyldige utan dröjsmål återbäras överbetalt belopp eller ock skall det bristande beloppet särskilt uppbäras.

Kommunen skall tillställa den betalningsskyldige debetsedel, av vilken skall framgå den förbrukade vattenmängden och avgiftens belopp. Om bruksavgift uppbäres genom förskottsrater, skall av debetsedeln framgå den under föregående debiteringsperiod förbrukade vattenmängden samt hur stor del därav förskottsbeloppet motsvarar.

Betalningsskyldig äger rätt att inom sju dagar efter det han erhållit debetsedel framställa anmärkning hos i 8 § avsedd myndighet. Med anledning av anmärkningen skall beslut fattas och slutlig debetsedel tillställas den betalningsskyldige.

Påföres bruksavgift med tillämpning av 5 § 2 mom., skall förslag innehållande grunderna för avgiften delgivas den betalningsskyldige, innan avgift för fastigheten första gången fastställs. Angående delgivning av förslag och inlämnande av anmärkning skall vad i 9 § är stadgat om anslutningsavgift äga motsvarande tillämpning. Ändras grunderna för avgiften senare, skall samma förfarande iakttagas.

11 §.

I beslut om fastställande av avloppsvattenavgift sökes ändring genom besvär hos länsstyrelsen inom 30 dagar.

Beträffande beslut som avses i 10 § 2 mom. räknas besvärstiden från ingången av den tid varom stadgas i 10 § 3 mom. eller, om anmärkning gjorts mot debiteringen, från delfåendet av slutlig debetsedel.

12 §.

Anslutningsavgiften får betalas i tre årliga rater. På raterna räknas sju procents ränta från början av det kalenderår som närmast följer efter debiteringen av den första årsraten. Försenas inbetalning av årsrat, skall på beloppet erläggas fem procents tilläggsränta, räknat från början av den kalendermånad som följer efter förfallodagen.

Bruksavgift skall, oaktat besvär anförts, erläggas under den tid som angivits i debetsedeln eller i den på grund av anmärkning utfärdade slutliga debetsedeln. Betalas bruksavgift eller rat därav icke inom den av kommunens styrelse bestämda tiden, skall på det förfallna beloppet erläggas 12 procents ränta, räknat från förfallodagen.

Till betalning förfallen icke erlagd avloppsvattenavgift får utsökas hos den betalningsskyldige i den ordning som är stadgad för indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg.

13 §.

Övergår fastighet till ny ägare eller innehavare, svarar även han för sådan avloppsvattenavgift jämte ränta, som varit obetald högst fem år, räknat från ingången av det kalenderår som följer efter debiteringsåret.

Avlyftes eller nedsättes avloppsvattenavgift på grund av besvär, skall kommunen återbetala det överbetalda beloppet jämte ränta från inbetalningsdagen till återbetalningsdagen enligt den av Finlands Bank sistnämnda dag tillämpade lägsta diskontoräntan.

14 §.

Utan hinder av vad som ovan stadgats kan kommun besluta att anslutningsavgift icke skall erläggas.

För tomt eller annan fastighet, som överlåtits av kommun, skall anslutningsavgift icke erläggas, om ej rätt att erhålla sådan avgift förbehållits i överlåtelsehandlingen.

I jordlego- eller tomtlegoavtal, medelst vilket kommun utarrenderar tomt eller annat område, skall särskilt nämnas, huruvida legotagaren är skyldig att erlægga anslutningsavgift. Har sådan skyldighet icke ålagts legotagaren, får anslutningsavgift icke påföras honom.

15 §.

Kommun kan i enskilda fall överenskomma, att avloppsvattenavgift bestämmes på andra grunder än ovan stadgats. Även härvid bör grunderna vara skäliga och opartiska.

Har fastighetsägares eller -innehavares betalningsförmåga väsentligt nedgått på grund av sjukdom eller olycksfall eller av annan orsak, eller har han avlidit eller är indrivning av avgift uppenbart oskälig på grund av att byggnad förstörts eller annan skada på egendom inträffat, kan kommun enligt prövning på ansökan bevilja befrielse helt eller delvis från erläggande av avgift. Under samma förutsättningar kan även betalningsuppskov beviljas.

16 §.

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1974. Redan före lagens ikraftträdande kan förberedande åtgärder vidtagas samt taxor godkännas och fastställas.

Anslutningsavgift skall icke erläggas.

1) för fastighet, för vilken ersättning betalats eller betalas enligt landskapslagen den 18 juli 1956 om stadsplan för Mariehamns stad (22/56) eller enligt landskapslagen den 22 december 1959 om reglering av byggnadsverksamheten (29/59) eller för vilken indrivning av sådan ersättning förfallit på sätt som avses i 143 § 5 mom. i sistnämnda lag;

2) för tomt som kommun överlätit före den 1 januari 1960 eller ock överlätit därefter utan att enligt landskapslagen om reglering av byggnadsverksamheten förbehålla sig rätt till särskild uppbörd av ersättning; samt

3) för fastighet, beträffande vilken överenskommelse före denna lags ikraftträdande ingåtts om erläggande av anslutningsavgift eller därmed jämförlig avgift.

I fråga om legotomt eller -område, som kommun utarrenderat före denna lags ikraftträdande, skall anslutningsavgift icke erläggas, om ej i legoavtalet särskilt förbehållits rätt till ersättning för byggande av allmän avloppsledning med tillämpning av i landskapslagen om reglering av byggnadsverksamheten stadgade principer.

Besluter kommun i enlighet med 14 § att anslutningsavgift icke skall erläggas, bör för tomter och övriga områden, för vilka med stöd av 2 och 3 mom. anslutningsavgift ej annars borde betalas, i bruksavgift erläggas endast hälften av beloppet enligt den i 6 § avsedda taxan. Denna lättnad gäller under tio år från dagen för ovan avsett beslut eller, i det fall att fastigheten ännu ej anslutits till det allmänna avlopps nätet, tio år från anslutningen. Lättnaden berör icke fastighet, som då beslutet fattades varit ansluten till allmänt avloppsverk längre tid än tio år.

Vad i 4 mom. är stadgat tillämpas även på fastighet, för vilken i denna lag avsedd anslutningsavgift erlagts, innan i 14 § 1 mom. avsett beslut fattats.

Besluter kommun, som fattat i 4 mom. avsett beslut, senare att anslutningsavgift skall erläggas, har kommunen rätt att erhålla sådan avgift endast för fastigheter, vilka efter det beslutet fattats, anslutes till kommunens allmänna avlopp. I fråga om andra

fastigheter får härvid endast sådan anslutningsavgift påföras, som föranledes av förändring i förhållandena som ägt rum efter beslutet.

Har mellan kommun och enligt denna lag betalningsskyldig fastighetsägare eller -innehavare före denna lags ikraftträdande överenskommits om bruksavgift för allmän avloppsledning länder överenskommen till efterrättelse.

L a n d s k a p s l a g

om ändring av landskapslagen om reglering av byggnadsverksamheten.

I enlighet med Landstingets beslut upphäves 86 §, 88 § 2 mom. och 89 § 2 mom. landskapslagen den 22 december 1959 om reglering av byggnadsverksamheten (29/59) samt ändras rubriken för 10 kap., 87 §, 88 § 3 mom., 89 § 3 mom., 90 § 1 mom., 91 § 1, 2 och 4 mom. samt 143 § 2 mom., såsom följer:

10 kap.

Om ersättning för anläggande av gata.

87 §.

Bör för tomts vidkommande enligt 85 § fastställd ersättning av särskild orsak uppenbarligen anses oskäligt stor, skall ersättningen fastställas med beaktande jämväl av den nytta gatan medför för tomtten.

Ökas eller minskas tomtens areal eller dess våningsyta, efter det den ersättning tomtägaren skall erlagga fastställts, skall ersättningen ökas eller minskas i enlighet med 85 §. Tilläggser-sättningsskyldigheten uppkommer i den ordning, som i 89 § är stadgat. Det ersättningsbelopp, som skall återbäras, skall erläggas vid anfordran.

88 §.

Utredning och förslag, som genom stadsstyrelsens försorg utarbetats för i 1 mom. avsett beslut av stadsfullmäktige, skola för framställande av anmärkningar hållas till påseende för allmänheten under minst trettio dagar efter kungörelsens publicerande. Rätt att framställa anmärkningar tillkommer även föreningar, vilka företräda tomtägarna.

89 §.

Även om tomt icke är bebyggd såsom i 1 mom. är stadgat, äger staden rätt att utfå ersättning för anläggning av gata, i den mån det med beaktande av den nytta tomtten har av gatan anses skäligt.

90 §.

Stadsstyrelsen fastställer den ersättning, som tomtägare är skyldig att erlagga för anläggning av gata. Beslutet skall delgi-

vas på sätt om delgivning av fullmäktiges beslut, som angår enskild person, är stadgat.

91 §.

Staden må, utan hinder av vad ovan är stadgat om ersättande av kostnaderna för gata sänka i enlighet med detta kapitel fastställd ersättning eller helt avstå från densamma, medgiva lättnad i betalningsskyldigheten och träffa överenskommelse med ersättningsskyldig.

Staden tillkommer ej rätt att för tomt, som den överlåtit, uppbära ersättning för anläggning eller ytbehandling av gata, med mindre rätt därtill förbehållits i överlåtelsebrevet.

Ersättning för anläggning av gata indrives hos ersättningsskyldig i den ordning, som om utmätning av offentlig fordran är stadgad. Staden skall föra offentlig förteckning över icke erlagda ersättningar.

143 §.

Tomtägares skyldighet att ersätta kostnaderna för anläggning av gata skall avgöras enligt tidigare stadganden, därest landskapsstyrelsen genom beslut, som fattats innan denna lag trätt i kraft och som vinner laga kraft, fastställt beslut om tomtägares ersättningsskyldighet och de i landskapsstyrelsens beslut avsedda gatorna före denna lags ikraftträdande, upplåtits för allmänt begagnande. Beträffande ersättningen gäller dock härvid stadgandena i denna lags 89 § 1 mom., 90 § 1 och 2 mom. samt 91 § 3 och 4 mom.

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1974.

Beträffande sådan ersättning till kommun för byggande av allmän avloppsledning, om vars betalning kommunens styrelse fattat beslut före denna lags ikraftträdande, iakttages tidigare stadganden och med stöd av dem i byggnadsordning utfärdade bestämmelser.

Enligt tidigare gällande stadganden skall även avgöras tomtägares skyldighet att erlagga ersättning för kostnaderna för anläggning av avlopp, om landskapsstyrelsen genom före den 1 januari 1960 fattat beslut, som vunnit eller vinner laga kraft, fastställt beslut angående tomtägarens ersättningsskyldighet och de i landskapsstyrelsens

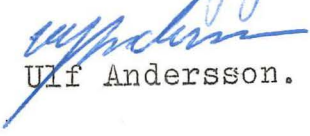
beslut avsedda avloppen byggts före nämnda tidpunkt.

Mariehamn, den 29 oktober 1973.

På landskapsstyrelsens vägnar:

L a n t r å d

Alarik Häggblom

Lagberedningssekreterare Ulf Andersson.